

KIINAN SOTA

Venäjä lopettelee Kiinan sotaa: useita sotilaspirejä on saatettu liikekannalle, on kulutettu satoja miljoonia ruplia, kymmeniä tuhansia miehiä sotaväkeä on lähetetty Kiinaan, useita taisteluja on käyty, useita voittoja saatu,— tosin ei niinkään paljon voittoja vihollisen vakinaisesta sotaväestä kuin kiinalaisista kapinallisista ja sitäkin enemmän aseettomista kiinalaisista, joita on hukutettu ja hakattu, kaihtamatta edes lasten ja naisten surmaamista, palatsien, talojen ja kauppojen rosvoamisesta puhumattakaan. Ja Venäjän hallitus yhdessä sen edessä orjallisesti pokkuroivien sanomalehtien kanssa juhlii voittoa, riemuitsee urhoollisen sotaväen uusista uroteoista, riemuitsee kiinalaisen raakalaisuuden joutumisesta tappiolle eurooppalaisen kulttuurin edessä ja venäläisten „sivilisaatiotehtävän” uusista menestyksistä Kauko-Idässä.

Kaikessa tässä riemuhumussa ei vain kuulu luokkatietois-
ten työläisten, näiden monimiljoonaisen työläiskansan tietois-
ten edustajien ääntä. Mutta juuri työläiskansa joutuu
kantamaan uusien voittoisien sotaretkien kaikki rasituk-
set: siltä otetaan työntekijöitä lähetettäväksi maailman
ääriin, siltä peritään erikseen korotettuja veromaksuja
miljoonamenojen katteeksi. Koettakaamme tehdä selkoa
kysymyksestä: miten sosialistien on suhtauduttava tähän
sotaan? kenen hyväksi sitä käydään? mikä on Venäjän
hallituksen harjoittaman politiikan todellinen merkitys?

Hallituksemme uskottelee ennen kaikkea, ettei se edes
sodi Kiinaa vastaan: se on vain tukahduttamassa kapinaa,
taltuttamassa kapinallisia, auttamassa Kiinan laillista
hallitusta palauttamaan laillisen järjestyksen. Sotaa ei

ole julistettu, mutta asian olemus ei muutu siitä vähääkään, koska sota on silti käynnissä. Mikä sitten on aiheuttanut kiinalaisten hyökkäyksen eurooppalaisten kimppuun, tämän kapinan, jota englantilaiset, ranskalaiset, saksalaiset, venäläiset, japanilaiset y.m. ovat niin kovalla innolla rauhoittamassa? „Keltaisen rodun vihamielisyys valkoista rotua kohtaan”, „kiinalaisten viha eurooppalaista kulttuuria ja sivilisaatiota kohtaan”, vakuuttavat sodan kannattajat. Niin, kiinalaiset vihaavat todellakin eurooppalaisia, mutta minkälaisia eurooppalaisia he vihaavat ja mistä syystä? Kiinalaiset eivät vihaa Euroopan kansoja — niiden kanssa heillä ei ole ollut yhteentörmäyksiä, — vaan eurooppalaisia kapitalisteja ja kapitalisteille nöyräniskaisia Euroopan hallituksia. Saattoivatko kiinalaiset olla vihaamatta ihmisiä, jotka tulivat Kiinaan vain rikastuakseen, jotka käyttivät ylistettyä sivilisaatiotaan vain pettääkseen, rosvotakseen ja tehdäkseen väkivaltaa, jotka kävivät sotia Kiinaa vastaan saadakseen oikeuden kaupata kansaa turruttavaa opiumia (Englannin ja Ranskan sota Kiinaa vastaan vuonna 1856), jotka teko-
pyhästi verhosivat rosvouspolitiikkaansa kristinuskon levittämisellä? Euroopan porvarilliset hallitukset ovat jo pitkän aikaa harjoittaneet tätä rosvouspolitiikkaa Kiinaan nähden, ja nyt on myös Venäjän itsevaltiudellinen hallitus yhtynyt siihen. Tätä rosvouspolitiikkaa on totuttu sanomaan siirtomaapolitiikaksi. Jokainen maa, jolla on nopeasti kehittyvä kapitalistinen teollisuus, päätyy hyvin pian etsiskelemään siirtomaita, t.s. sellaisia maita, joissa teollisuus on heikosti kehittyntä, joiden erikoisuutena ovat enemmän tai vähemmän patriarkaaliset elinolot, jonne saatetaan kaupata teollisuuden tuotteita ja sillä keinoin ansaita sievoiset rahat. Ja kapitalistijoukkion rikastumiseturien vuoksi porvarilliset hallitukset ovat käyneet loppumattomia sotia, näännyttäneet epäterveellisissä tropiikin maissa rykmenteittäin sotilaita, tuhlanneet miljoonia kansalta koottuja varoja, saattaneet väestön epätoivoisiin kapinoihin ja nälkäkuolemaan. Johdattakaapa mieleenne intialaisten alkuasukkaiden kapina Englantia vastaan ¹²² ja nälänhätä Intiassa taikka englantilaisten nykyinen buurisota ¹²³.

Ja nyt ovat eurooppalaisten kapitalistien ahneet kourat kurottautuneet Kiinaa kohti. Melkeinpä ensimmäisenä on sinne kurottanut kyntensä myös Venäjän hallitus, joka pitää nyt niin kovaa tohua „epäitsekkyystään”. Se otti

„epäitsekkäästi” Kiinalta Port Arthurin ja alkoi rakentaa Mandshuriaan rautatietä venäläisten sotajoukkojen turvin. Euroopan hallitukset ovat toinen toisensa jälkeen ryhtyneet siinä määrin uutterasti rosvoamaan, tuota noin „vuokraamaan”, Kiinan alueita, ettei ole suotta syntynyt juttuja Kiinan jaosta. Ja jos asiat puhutaan niinkuin ne ovat, niin on sanottava, että Euroopan hallitukset (ja Venäjän hallitus miltei ensimmäisenä niistä) ovat jo aloittaneet Kiinan jaon. Mutta ne eivät ole aloittaneet jakoa avoimesti, vaan sala-vihkaa kuin varkaat. Ne ryhtyivät ryöstämään Kiinaa samalla tavoin, kuin ryöstetään ruumista, mutta kun tämä ruumiiksi luuloteltu yritti tehdä vastarintaa, niin ne ryntäsivät sen kimppuun kuin villipedot polttaen kokonaisia kyliä, hukuttaen Amuriin, ampuen ja nostaen pistinten kärkeen aseettomia asukkaita, myös naisia ja lapsia. Ja kaikkia näitä kristillisiä urotekoja säestetään huudoilla kiinalais-raakalaisista, jotka julkeavat nostaa kätensä sivistyneitä eurooppalaisia vastaan. Njutshzhuanin valtaaminen ja venäläisten joukkojen vieminen Mandshurian alueelle — ne ovat väliaikaisia toimenpiteitä, sanoo Venäjän itsevaltiudellinen hallitus useille valtakunnille osoittamassaan nootissa elokuun 12 p:ltä vuonna 1900; nämä toimenpiteet „ovat johtuneet yksinomaan välttämättömyydestä torjua kiinalaisten kapinallisten agressiiviset teot”; niitä „ei voida suinkaan pitää todisteina mistään itsekkäistä suunnitelmista, jotka ovat keisarillisen hallituksen politiikalle täysin vieraita”.

Voi poloista keisarillista hallitusta! Se on niin kristillisen epäitsekäs, ja sille tehdään niin veristä vääryyttä! Joitakin vuosia sitten se anasti epäitsekkäästi Port Arthurin ja anastaa nyt epäitsekkäästi Mandshurian, se on epäitsekäästi ahtanut Venäjään rajoittuville Kiinan alueille kokonaisen lauman urakoitsijoita, insinöörejä ja upseereita, jotka ovat käyttäytymisellään saattaneet jopa nöyryydestään tunnetut kiinalaisetkin suuttumuksen valtaan. Kiinan radan rakennustöissä maksettiin kiinalaisille työläisille 10 kopeekkaa päivässä ylöpitoon — sekö ei olisi epäitsekkyyttä Venäjän taholta?

Mutta millä on selitettävissä, että hallituksemme harjoittaa tätä mieletöntä politiikkaa Kiinassa? Kenelle tämä politiikka on edullista? Se on edullista kouralliselle kapitalistipösöjä, joilla on kauppa-asioita Kiinan kanssa, kouralliselle tehtailijoita, jotka tuottavat tavaroita Aasian markkinoita

varten, kouralliselle tavarantoimittajia, jotka lyövät nyt hirveästi rahaa kasaan kiireellisten sotatarviketilauksien ansiosta (eräät tehtaast, jotka tuottavat aseistusta, sotatarvikkeita armeijaa varten j.n.e., työskentelevät nyt täyttä päätä ja palkkaavat lisää satoja uusia päiväläisiä). Tuo politiikka on edullista kouralliselle aatelismiehiä, jotka ovat korkeissa siviili- ja sotilasviroissa. Heille seikkailupolitiikka on tarpeen, sillä sen avulla voi päästä ylenemään, tehdä karrierein, hankkia itselleen mainetta „uroteoilla”. Tämän kapitalistien ja virkailijahuijarien koplakunnan etujen hyväksi hallituksemme uhraa empimättä koko kansan edut. Itsevaltiudellinen tsaarihallitus osoittautuu tässäkin tapauksessa, kuten aina, vastuuttomien, kapitalistipösojää ja aatelisia orjamaisesti palvovien virkamiesten hallitukseksi.

Mitä hyötyä on Venäjän työväenluokalle ja koko työkansalle Kiinassa suoritetuista valloituksista? Tuhansia häviötilaan saatettuja perheitä, joiden työntekijät on viety sotaan, valtion velkojen ja menojen tavaton kasvu, verojen lisääntyminen, kapitalistien — työläisten riistäjien — mahdollin voimistuminen, työläisten aseman huononeminen, yhä tuntuvampi talonpoikaiston menehtyminen, nälänhätä Siperiassa — sitä Kiinan sota lupaa tuoda ja on jo tuonutkin tullessaan. Koko Venäjän lehdistö, kaikki sanomalehdet ja aikakausjulkaisut ovat orjuudessa, ne eivät uskalla julkaista mitään ilman hallituksen virkamiesten lupaa, — ja siksi meillä ei ole tarkkoja tietoja siitä, miten kalliiksi Kiinan sota kansalle tulee, mutta varmaa on, että se vaatii rahamenoja monia *satoja miljoonia ruplia*. On tietoja, että hallitus myönsi heti alussa sota varten 150 miljoonaa ruplaa ukaasilla, jota ei ole saatettu julkisuuteen, ja juoksevat sotamenot nielevät nyt *miljoona ruplaa* joka kolmessa tai neljässä päivässä. Ja näitä huikeita rahasummia heittää menemään hallitus, joka tinkien joka kopeekasta on loputtomasti supistellut nälkääkärsivien talonpoikien apurahoja, joka ei löydä varoja kansanvalistusta varten ja aivan kuin mikäkin kulakki puristaa elämänmehun kruununtehtaiden työläisistä ja postilaitosten y.m. pikkuvirkailijoista!

Finanssiministeri Witte ilmoitti valtionkassassa olleen tammikuun 1 p:nä vuonna 1900 vapaita käteisvaroja 250 milj. ruplaa — nyt näitä rahoja ei enää ole, ne on käytetty sotaan, hallitus etsii lainoja, lisää veroja, kieltäytyy varojen puutteessa aivan välttämättömistä menoista, keskeyttää

rautateiden rakentamisen. Tsaarihallitusta uhkaa vararikko, mutta se antautuu suin päin valloituspolitiikkaan — politiikkaan, joka ei ainoastaan vaadi suunnattomia rahavaroja, vaan uhkaa lisäksi vetää maan entistä vaarallisempiin sotiin. Kiinan kimppuun rynnänneet Euroopan suurvallat alkavat jo riidellä saaliin jaosta, eikä kukaan saata sanoa, miten nämä riidat päättyvät.

Mutta tsaarihallituksen politiikka Kiinassa ei ole ainoastaan kansan etujen loukkaamista, — se pyrkii turmelemaan kansanjoukkojen poliittista tajua. Hallitukset, jotka pystyvät pystyssä vain pistinten voimalla ja joutuvat alinomaa hillitsemään tai tukahduttamaan kansan suuttumusta, ovat jo aikoja sitten tajunneet sen totuuden, ettei kansan tyytymättömyys ole millään poistettavissa; on yritettävä kääntää tämä tyytymättömyys pois hallituksesta johonkin muuhun. Lietsotaan esimerkiksi vihaa juutalaisia kohtaan: katulehdet sättivät juutalaisia ikään kuin juutalainen työmies ei kärsisi pääoman sorrosta ja poliisihallituksesta yhtä paljon kuin venäläinenkin. Nykyään on sanomalehdistössä nostettu sotaretki kiinalaisia vastaan, pidetään melua keltaisesta raakalaisrodusta, sen sivilisaatiiovihasta, Venäjän valistus-tehtävistä, siitä, millä innolla venäläiset sotilaat menevät taisteluun y.m. y.m. Hallituksen ja rahasäkin edessä matelevat sanomalehtimiehet pinnistelevät kaikkensa lietsoakseen kansassa vihaa Kiinaa vastaan. Mutta eihän Kiinan kansa ole mitenkään eikä milloinkaan ahdistellut Venäjän kansaa: Kiinan kansa itsekin kärsii samoista vitsauksista, joista Venäjänkin kansa näännyy, — aasialaishallituksesta, joka kiskoo veroja nälkääkärsiviltä talonpojilta ja tukahduttaa sotavoimin jokaisen vapauspyrkimyksen, — pääoman sorrosta, pääoman, joka on tunkeutunut myös Keskivaltakuntaan.

Venäjän työväenluokka alkaa jo vapautua siitä poliittisesta takapajuisuudesta ja pimeydestä, missä kansanjoukot ovat. Sen tähden kaikkien tietoisten työläisten velvollisuutena on nousta vastustamaan kaikin voimin niitä, jotka lietsovat kansallisuusvihaa ja kääntävät työkansan huomiota pois sen todellisista vihollisista. Tsaarihallituksen politiikka Kiinassa on rikollista politiikkaa, joka vie kansaa yhä suurempaan kurjuuteen, turmelee ja sortaa sitä yhä enemmän. Tsaarihallitus ei ainoastaan pidä kansamme orjuudessa, se lähettää kansamme lannistamaan muita

kansoja, jotka nousevat kapinoimaan orjuusasemaansa vastaan (kuten tapahtui vuonna 1849, jolloin venäläinen sotaväki kukisti vallankumouksen Unkarissa). Se ei ainoastaan auta venäläisiä kapitalisteja riistämään omia työläisiään ja sido työläisten käsiä, etteivät nämä rohkenisi liittyä yhteen ja puolustautua, vaan se lähettää sotilaita rosvoamaan toisia kansoja pienen pohatta- ja ylhäisökoplan etujen hyväksi. Jotta voitaisiin vapautua siitä uudesta ikeestä, jonka sota säilyttää työkansan hartioille, on olemassa vain yksi keino: kansan edustajien koollekutsuminen, jotka tekisivät lopun hallituksen omavaltaisuudesta ja pakoittaisivat sen välittämään muustakin eikä ainoastaan hovikoplakunnan eduista.

„Iskra“ 1. n:o, joulukuu 1900

*Julkaistaan „Iskra“ lehden
tekstin mukaan*
